

- Я НЕ ЗАТРИМАЮСЯ ТУТ НАДОВГО, - СКАЗАВ ТРАЛЛ.

- Навесні я приєднаюся до непереможного вождя орків Громмаша Пеклокрика й допоможу його благородному клану Пісні Війни зруйнувати мерзенні табори.

- Громмаш Пеклокрик! - пирхнув чужинець, зневажливо махнувши рукою. - Одержимий демонами мрійник. Я бачив, на що здатні люди, тому раджу триматися від них якомога далі та знайти місце, де вони вас не знайдуть.

- Я виріс серед людей і, повір, знаю, що в них немає нічого особливого! - вигукнув Тралл. - Зрештою, як і в тобі, боягузе!

- Тралле... - нарешті озвався Дрек'Тар.

- Ні, учителю Дрек'Таре, я не мовчатиму. Цей... цей... Він прийшов до нас по допомогу, їсть біля нашого вогню та сміє паплюжити відвагу нашого клану і свого власного народу. Я не терпітиму цього. Я не вождь і не претендую на це звання, хоч і маю на нього право за народженням. Проте я скористаюся своїм особистим правом битися з цим чужинцем і своїм мечем заштовхаю всі ті образливі слова йому назад до рота!

Таємничий орк голосно розсміявся й піднявся. Статурою він майже не поступався Траллу, і тепер нарешті, відкрилося те, що приховував плащ. На подив Тралла, цей зарозумілий чужинець був закутий у чорний пластинчатий обладунок із мідними вставками.

Люто скрикнувши, чужинець розкрив свою торбу й витягнув із неї найбільший бойовий молот, який Тралл колинебудь бачив. Він підняв його з позірною легкістю, а тоді змахнув у напрямку Тралла.

- Подивимося, чи зможеш ти мене дістати, щеня!

Пролог

Ті, хто добровільно – чи то пак пожадливо – продав свої душі пільмі, прийшли на поклик Гул'дана. Колись вони, як і сам Гул'дан, були глибоко духовними істотами. Колись вони досліджували світ природи та місце орків у ньому, отримували знання від тварин лісових і польових, від птахів у небі, від риб у річках та океанах. Вони були частиною цього природного колообігу, ні більше, ні менше.

Однак ті часи минули.

Колишні шамани, а нині чорнокнижники, вони лише злегка скуштували смак сили – і та здалася їм вкрай солодкою, наче краплина меду на кінчику язика. Тож їхнє завзяття винагороджувалося все більшою силою. Гул'дан, який навчався в могутнього Нер'зула, зрештою перевершив свого вчителя. І хоча саме завдяки Нер'зулу Орда стала могутньою, нестримною хвилею, що несла руйнування, у нього не вистачило мужності піти далі. Він проявляв шляхетність, властиву його народу. Гул'дан такої слабкості не мав.

Орда винищила все, що можна було винищити в цьому світі. Неспроможні вгамувати жагу крові, орки повертали

зброю один проти одного; клан нападав на клан у відчайдушній спробі приборкати жорстокі потяги, що палали в їхніх серцях. Саме Гул'дан знайшов нову ціль для розпеченої зсереди Орди. Невдовзі вони мали вирушити до нового свіжого світу, який нічого не підозрював, а тому був легкою здобиччю. Жага крові позбавляла розуму, тому дика Орда потребувала твердої руки, ради найкращих, що направлятиме її. І Гул'дан очолив цю раду.

Він кивнув учасникам ради, коли ті ввійшли. Його маленькі червоні очі не залишали поза увагою жодної дрібниці. Один за одним вони прибули на поклик, наче поневолені звірі до свого господаря. До нього.

Вони сиділи за столом – найнебезпечніші, найшанованіші та найненависніші водночас представники орчих кланів. Деякі були огидні на вигляд, бо заплатили за темні знання не лише своїми душами. Інші зберегли здорові міцні тіла та гори м'язів, от тільки їхня гладенька шкіра стала зеленою – ще одна ціна, сплачена за демонічну угоду. Безжальні й хитрі, вони не зупинялися ні перед чим заради отримання більшої влади.

Проте Гул'дан своєю безжальністю перевершував їх усіх.

– Ми, ті, що зібралися тут, – почав Гул'дан своїм хрипким голосом, – наймогутніші представники своїх кланів. Ми пізнали силу. Знаємо, як отримати, використати й примножити її. Але деякі орки почали виступати проти нас. Один клан хоче повернутися до своїх коренів, інший – стомився вбивати беззахисних немовлят. – Його товсті зелені губи вигнулися в презирливу посмішку. – Ось що буває, коли орки стають м'якотілими.

– Великий, – сказав один із чорнокнижників, – але ми перебили всіх дренеїв. Кого ще ми могли б убити в цьому світі?

Гул'дан знову посміхнувся, демонструючи великі гострі зуби.

– У цьому світі – нікого, – відповів він. – Але є й інші світи.

Він розповів їм про свій задум, із задоволенням спостерігаючи, як жага влади розпалюється в їхніх почервонілих очах. Усе йшло за планом. Це буде наймогутніша організація за всю історію орків, і очолюватиме її саме Гул'дан.

– Наша рада змусить Орду танцювати під нашу дудку, – зрештою сказав він. – Кожен із нас може вершити долі. Але орки занадто гордий народ, тому вони не мають знати, хто насправді ними керує. Нехай кожен думає, що махає сокирою не за наказом, а з власної волі. Ми діятимемо таємно. Ми залишатимемося в тіні, адже невидима сила ще більш могутня. Ми – Тіньова Рада, і ніхто не знатиме про нашу силу.

І все-таки одного дня, незабаром, дехто дізнається.